

ETSIKÄÄ JUMALAN VALTAKUNTAA

Matt. 6:25-34

25. Sen tähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte ja mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä pukisitte yllenne. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet?
26. Katsokaa taivaan lintuja: ne eivät kylvä eivätkä leikkaa ja kokoa varastoihin. Teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa arvokkaampia kuin ne?
27. Kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kyynäränkään vertaa?
28. Mitä te murehditte vaatteista? Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat. Ne eivät tee työtä eivätkä kehrää.
29. Kuitenkin minä sanon teille: kaikessa loistossakaan Salomo ei ollut vaatetettu kuten yksi niistä.
30. Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna heitetään uuniin, eikö paljoa enemmän teitä, te vähäuskoiset?
31. Älkää siis murehtiko sanoen: 'Mistä me saamme ruokaa?' tai: 'Mistä me saamme juomaa?' tai: 'Mistä me saamme vaatteet?'
32. Tätä kaikkea kansat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan.
33. Etsikää yli kaiken Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin myös kaikki tämä annetaan teille.
34. Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä huomisen päivä pitää murheen itsestään. Kullekin päivälle riittää oma vaivansa.

Suhteemme tulevaisuuteemme

Jeesus sanoi: "Etsikää!" Mitä Sinä odotat tulevaisuudeltasi ja mitä etsit ja tavoittelet? Entä mitä Sinä ehkä pelkää? Mikä herättää Sinussa levottomuutta ja huolta?

Tekstissämme Jeesus puhuu suhteestamme tulevaisuuteen. Se voi olla joko oikea tai väärä samoin kuin suhteemme menneeseen ja nykyhetkeemme. Menneisyyden tapahtumat, nykyiset olomme ja tuleva tapahtumien kulku muodostavat ulkoisen ympäristömme. Mutta suhteemme näihin asioihin muodostaa elämämme sisäisen ympäristön. Ulkoinen ympäristömme vaikuttaa toki siihen, mitä meidän sisällämme liikkuu, mutta ratkaisevampaa on se, millä tavalla me itse suhtaudumme kokemaamme.

Jos suhdettamme menneisyyteen piinaa hiertävä katkeruus tai selvittämätön syyllisyys, meidän on vaikea elää tätä päivää ja tulevaisuus on meille uhka. Jos pakenemme tämän hetken ahdistusta ja kipua kultaamalla menneisyyden sellaiseksi, mitä se ei todellisuudessa ollut, emme kykene kohtaamaan tulevaisuutta, sillä huomiseen päivään tulee varmasti liittymään oma vaivansa.

Sen tähden - silmä

Tekstimme on katkelma Jeesuksen Vuorisaarnasta - Jumalan valtakunnan Kuninkaan ohjelmajulistuksesta. Jeesus sanoo:

"Sen tähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte ja mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä pukisitte yllenne. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet?"

“*Sen tähden*” viittaa siihen, mitä Jeesus juuri edellä oli puhunut silmästä ruumiin lamppuna ja siitä, että ihminen ei voi palvella Jumalaa ja mammonaa samanaikaisesti.

Voidaksesi kohdata tulevaisuutesi oikein Sinun on ensin nähtävä mennyt oikeassa valossa. Sinun on saatava silmäsi kuntoon. Terve silmä näkee menneen juuri sellaisena kuin se oli. Jos Jumala on avannut silmäsi näkemään, niin joudut tunnustamaan omat syntisi, oman syyllisyytesi etkä voi lopulta syytellä muita. Jos silmäsi on terve, voit tunnustaa katkeruutesi suurempana syntinä kuin ne pahat teot ja sanat, joiden uhriksi itse olet joutunut. Kun saat katkeruutesi ja kaiken muun syyllisyytesi anteeksi Jeesuksen Golgatan ristillä vuotaneen pyhän sovintoveren tähden, niin sinulla on edellytykset katsoa tulevaisuuteen ilman väärää murehtimista. *“Jos me tunnustamme syntimme, Jumala on uskollinen ja vanhurskas, niin että antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.”* (1 Joh. 1:9)

Jos taas elämässäsi on vielä syntejä, joita salaat ja joita et ole tunnustanut vääräksi Jumalan edessä, et ole vielä tullut valoon niiden kanssa, niin Sinulla on kaikki syy pelätä tulevaisuutta eivätkä Jeesuksen sanat tekstissämme koske Sinua lainkaan. Herra sanoo: *“Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka tunnustaa ja hylkää ne, saa armon”.* (Snl. 28:13)

Jokaisen ihmisen on kerran tultava Jumalan tuomioistuimen eteen, ja silloin kysytään nimen omaan sitä, annoitko Jeesuksen tulla sydämeesi puhdistamaan Sinut kaikesta synnistä ja annoitko Hänelle paikan omassa sydämessäsi.

Sen tähden - mammona vai Jumala

Toiseksi vapaus turhista huolista edellyttää, että Jumala on Sinun Jumalasi eikä mammona. Jeesus ei kiellä meitä palvelemasta sekä Jumalaa että mammonaa, vaan toteaa, että keneltäkään ihmiseltä ei koskaan ole onnistunut molempien palvelu saman aikaisesti. Jos rakastat Jumalaa, et rakasta rahaa. Jos rakastat rahaa, et rakasta Jumalaa. Mammonan palvonta on rahan rakastamista, epäjumalanpalvelua, eikä rahaan turvaavalla ole mitään turvaa tulevaisuuden edessä. Luulisi, että sota ja pula-ajat opetti tämän vanhemmalle polvelle ja lama nuoremmalla, mutta silti lukemattomien niin vanhempien kuin nuorempien ihmisten ensimmäinen ajatus aamulla ja viimeinen illalla on rahassa. Raha itsessään ei ole hyvää eikä pahaa, mutta rahan rakastaminen on “kaiken pahan alku” - niin kuin Raamattu toteaa.

Jos menneet syntisi on pyyhitty pois ja jos Herra on Jumalasi, niin Sinulla ei ole mitään syytä huolehtia ruoasta ja juomasta yhtä vähän kuin vaatetuksestakaan, terveydestä, asunnosta tai mistään muustakaan elämän tarpeesta.

Vähäuskoiset

Jeesus toki tuntee uskosi heikkouden - Jeesushan selkeästi sanoi kuulijoistaan, että he olivat vähäuskoisia. (Muuten vähäuskoisuus ei tarkoita samaa kuin epäuskoisuus. Vähäuskoinen turvaa Jeesukseen, koska tuntee itsensä avuttomaksi, vaikka tajuaakin tuntevansa Jeesuksen voimaa vasta kovin vähän. Epäuskoinen ei sen sijaan turvaa ollenkaan Jeesukseen, koska selviää elämänsä asioista mielestään itsekin). Heikon uskosi tueksi Jeesus antaa Sinulle kolme vahvaa syytä, miksi tulevaisuudesta murehtimisesi on tarpeetonta.

Murehtiminen on tarpeetonta

Ensiksikin huolehtiminen ja murehtiminen huomisesta on tarpeetonta. Sillä taivaallinen Isä on itse luvannut kantaa huolen tulevaisuudestamme. Turvallisessa kodissa kasvanut lapsi ei yleensä osaa huolehtia ja murehtia tulevaisuuteen liittyvistä kysymyksistä ennen 10. Ikävuottaan, koska hän tietää, että isä ja äiti huolehtivat hänestä. Hänelle riittää, kun hän noudattaa vanhempiensa antamia ohjeita. Suunnattomasti suurempi syy turvallisuuteen on jokaisella Jumalan lapsella, sillä Jeesus lupaa meille, että Isä näkee tarpeemme, tietää täsmällisesti, mikä on meille välttämätöntä ja kantaa vastuun meistä.

Tässä yhteydessä Jeesus rohkaisee jokaista uskovaa kristittyä harrastamaan Jumalan luomistekojen katselua - erityisesti kukkien ja lintujen elämän seuraamista. Ajatuksen juoksu kulkee siten, että vaikka Jumala ei ole antanut kukille eikä linnuille kykyä ajatella ja rakentaa tulevaisuuden suunnitelmia, tehdä työtä tulevaisuuden varalta, niin silti Jumala huolehtii siitä, että ne elävät ja täyttävät sen tehtävän, minkä Isä on niille asettanut. Kun nyt Isä antoi meille kyvyn ajatella ja tehdä työtä, ja iankaikkisen sielun, kuinka Hän ei olisi kiinnostunut huolehtimaan meidän tarpeistamme.

Jeesus ei siis tarkoita, että uskovan kristityn ei tulisi ajatella tulevaisuuttaan ja suunnitella tehtäviään ja lakattava tekemästä työtä, vaan päin vastoin, kun Hän itse on antanut ihmisille tällaiset kyvyt, niin toki niitä tulee käyttää hyväksi. Juuri niiden kautta Isä huolehtii meidän huomisesta päivästäme. Siis uskovan kristityn tulee kylvää, leikata, koota viljaa varastoihin, valmistaa kankaita jne, koska ne ovat Isältä saatuja lahjoja hänen elämänsä ylläpitämiseksi. Mutta mitään niistä ei tarvitse tehdä murhe, huoli ja ahdistus rinnassaan, sillä Isä kykenee huolehtimaan omistaan senkin jälkeen, kun heidän omat mahdollisuutensa tehdä työtä ovat takanapäin.

Arvosi

Kaiken tämän Jeesus perustelee sillä suunnattomalla arvolla, jonka Isä on Sinulle antanut. Hän ei ainoastaan itse luonut Sinua, vaan senkin jälkeen kun Jumalan kuva Sinussa oli synnin tähden turmeltunut, Hän lähetti oman Ainoan Poikansa kärsimään ja kuolemaan Sinun tähtesi. Olet Jumalan silmissä niin käsittämättömän arvokas syntiin langenneenakin, että Hän antoi mieluummin Jeesuksen kärsimään Sinun syntiesi tuomion ja rangaistuksen Golgatan ristillä, kuin että Sinun itsesi tarvitsisi kärsiä sitä. Jeesukselle tuska, jotta Sinä saisit taivaan! Tästä tosiasiaa Paavali kehottaa meitä tekemään johtopäätökset, kun hän kirjoittaa:

“Kun hän ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet ristiinnaulittavaksi kaikkien meidän puolestamme, kuinka hän ei meille lahjoittaisi kaikkea muutakin hänen kanssaan?”
(Room. 8:32)

Murehtiminen on sopimatonta valtakunnan kansalaiselle

Toiseksi Jeesus julistaa ajallisia tarpeista murehtimisen sopimattomaksi ja arvottomaksi niille, jotka ovat Jumalan valtakunnan kansalaisia. Pakanat tavoittelevat rahaa ja aineellista hyvää. Heidän huolensa ovat ajallisissa. He vetoavat jumaliinsa saadakseen nimen omaan ajallisia etuja: rahaa, tavaraa, terveyttä, mainetta ja valtaa. Jumalan valtakunnan kansalaisen tehtävä on sen sijaan tavoitella paljon korkeampaa: Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan.

Jeesus ei siis suinkaan julista meille, että uskovan kristityn ei tarvitsisi tavoitella mitään elämässään. Etsiminen ja tavoittelu kuuluvat Jumalan luomaan elämään. Mikä onkaan sen

säälittävämpi ihminen kuin se, jolla ei ole mitään tavoitteita ja joka vain ajelehtii elämässään sinne tänne. Ihminen, jonka silmistä puuttuu tuike, jolla ei ole mitään halua tehdä mitään, saavuttaa mitään, ei mitään voimaa, vain virran vietävänä, on säälittävä olento.

Jumalan valtakunnan kansalainen on ihminen, jonka tehtävänä on tavoitella ja etsiä jotain. "Etsikää yli kaiken Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan!" Herran oma, suuntaa mielesi ja elämäntapasi Jumalaan ja siihen, että Jeesus saisi hallita Sinun arkielämäsi! Aseta tavoitteeksesi se, että Jumalan oikeudenmukainen ja pyhä tahto toteutuisi elämässäsi! Silloinkin, kun kylvät ja kehräät, suuntaa mielesi Kristukseen ja Häneltä lahjaksi saamaasi vanhurskauteen! Palvele ajallisissa asioissasikin Jumalan valtakuntaa. Pyydä sitä, että voisit niin pienessä kuin suuressa kulkea Jeesuksen jalkojen jäljessä.

Jeesus ei siis suinkaan tarkoittanut sitä, että uskovan tulee ensin tavoitella Jumalan valtakuntaa ja niin tekemällä varmistaa itselleen ajallisten tarpeiden saamisen. Jumalan valtakunnan etsiminen ei ole keino ajallisen saavuttamiseen vaan itse päämäärä. Heti kun ajalliset muuttuvat päämääräksi, olet vaihtanut jumalan taivaallisesta Isästä mammonaan.

Isä-meidän rukouksessa Jeesus opettaa meitä pyytämään jokapäiväistä leipää. Mutta miksi? Siksi, että voisimme ravittuina ja vaetetettuina tehdä Isän tahdon, pyhittäisimme Isän nimen ja levittäisimme evankeliumin sanan kautta Jumalan valtakuntaa! Riittää, kun huolehdit suhteestasi Jeesukseen, riittää, kun olet kuuliainen Hänen sanalleen myös silloin, kun se koskee työtä ja lepoa. Silloin sinun ei tarvitse kantaa murhetta huomisesta. Herra itse vastaa sitä.

Murehtiminen on hyödytöntä

Kolmanneksi tulevaisuudesta murehtiminen on hedelmätöntä ja hyödytöntä. Se on kuin yritystä sydämessä ja mielessä tehdä jo nyt sellaista, minkä voi kuitenkin tehdä vasta huomenna. Tulevaisuuden järkevä suunnittelu on asia, jonka voimme tehdä nyt ja Herraan suuntautuva toki tekee aina taivaalliseen kirkkauteen asti ulottuvia suunnitelmia, mutta tänään sinä et voi millään syödä huomisen ruokaa etkä tänään voi pukea päällesi vaatetta, jonka saat vasta huomenna. Murehtimalla tulevasta tuhlaat voimavarasi niin, että et kykene ja jaksaa tehdä sitä, minkä Herra on antanut Sinulle tänään tehtäväksi.

Murehtiminen on myös yritystä torjua tulevia vaikeuksia. Teit mitä tahansa estääksesi vaikeuksien ja taisteluiden tulon tulevaisuudessa, et voi niiden tuloa estää. Jumala ei halua Sinun kantavan sellaisia taakkoja, jotka kuuluvat vasta huomisen. Herra itse vakuuttaa, että kullekin päivälle tulee kuormansa. Et selviä tästä elämästä ilman taakkoja, mutta Jumalan sana lupaa myöskin, että Herra antaa juuri niin paljon voimia omilleen kuin Hän jakaa meille myös taakkoja. Herra on luvannut olla joka päivä kanssamme, myös huomenna. Hän on se Herra, joka ei muutu vaan huolehtii ja näkee.

Itoon Kiinaan lähtö

Lopuksi esimerkki siitä, miten Herra huolehtii omistaan, kun he pysyvät uskollisina saamalleen Sanalle. Nuori japanilainen pastori Eiichi Itoo oli saanut Herralta kutsun lähteä lähetystyöhön Kiinaan. Tietyistä syistä hän joutui lähtemään ns. itsenäisenä lähettinä ilman lähetysjärjestöjen tai kirkkonsa tukea. Hän kuvaa lähtöön liittyvää taisteluaan näin:

"Boofun kirkon jäsenet sekä eri puolilla asuvat uskonystäväni keräsivät kiinantyötäni varten lähtölahjaksi tuolloista rahaa suuren summan 488 jeniä ja luovuttivat sen minulle. Eräs ystäväni lähetti minulle 60 jeniä sanoen: 'Sinä menet Kiinaan lähetystyöhön meidän

japanilaisten edustajana. Haluan lahjoittaa sinulle matkarahat Boofusta Pekingiin junan ja laivan ensimmäisessä luokassa.' Koko matka ensimmäisessä luokassa maksoi 55 jeniä, joten minulle jäi summasta vielä 5 jeniä. Olin todella iloinen ja kiitollinen lähtölahjoista. Teetin elämäni ensimmäisen eurooppalaismallisen puvun, ostin paljon kirjoja ja hankin kaikkea tarpeellista, jotta en Kiinaan saavuttuani heti aiheuttaisi ihmisille vaivaa. Lähetin matkatavarat etukäteen."

"Minun oli määrä lähteä matkaan varhain elokuun 25. päivän aamuna. Oli edellinen ilta. Minulla oli ensimmäisen luokan lippu Pekingiin ja lisäksi käteistä 50 jeniä. Arvelin, että sillä selviäisin jonkin aikaa, tulihan toimeen Japanissa 30 jenillä kuussa. Tuumiessani, että seuraavana päivänä olisi vihdoinkin lähtö käsissä, mieleeni palasi eräs asia, joka oli päässyt minulta unohtumaan."

"Seurakunnassamme oli siihen aikaan erään kunnioitetun suvun poika. Hänelle oli tapahtunut monenlaista, hän oli joutunut huonoille teille ja eli surkeaa elämää. Sukukin oli hyljännyt hänet. Hän eli sosiaalihuollon varassa. Ihmeellisen johdatuksen kautta hänestä oli tullut uskova. Seurakunta hoiti ja rukoili paljon tämän vuoteeseen sidotun miehen, häntä hoitavan vaimon ja kasvuiässä olevien lasten puolesta. Kerran tarvitsin heidän auttamiseensa välttämättä 49 jeniä. Lainasin rahat omissa nimissäni Okamura -nimiseltä seurakuntaneuvoston jäseneltä ja annoin ne avustukseksi perheelle. Okamura oli mies, josta huokui syvä rakkaus, ja hän sanoi minulle: 'Sinun ei tarvitse turhaan ponnistella velan takaisinmaksamiseksi. Maksa sitten, kun sinulla on varaa.' Hän jaksoi odottaa kärsivällisesti. Kun Kiinaan lähtöni tuli ajankohtaiseksi, hän ei sanallakaan maininnut velastani, vaan antoi itsekin suuren summan minulle lähtölahjaksi. Muistin tämän lainan lähtöä edeltävänä iltana. Hän ei ollut missään vaiheessa sanonut myöskään lahjoittaneensa summaa. Se oli velka, joten se oli myös maksettava takaisin. Menin sinä iltana palauttamaan rahat."

"Minulla oli nyt parin matkalaukullisen verran matkatavaraa, ensimmäisen luokan lippu Pekingiin ja yksi jeni käteistä rahaa eli sen verran kuin oli jäänyt velan maksettuaani. Miten selviäisin vain yhdellä jenillä käteistä? Ensimmäisessä luokassa saisi kyllä varmasti hyvät ateriat matkan aikana, mutta ajatuskin matkustamisesta kaukaiselle Kiinan mantereelle vain yksi jeni taskussa tuntui pelottavalta. Siksi polvistuin jälleen ja rukoilin hartaasti: 'Jumala, minulla ei ole kuin yksi jeni. Auta minua tässä mahdottoman tuntuudessa tilanteessa. Sain Kiinan matkaani varten peräti 488 jeniä. Olen käyttänyt koko summan enkä voi nyt sanoa, että lähdölleni on tullut este. Silloin olisin lähtölahjavaras. Päästä minut lähtemää'."

"Rukoillessani Pyhä Henki johdatti minua hiljaa. Olin hetken ajatellut mennä uudelleen Okamuran luo selittämään tilanteeni ja pyytämään lainaksi 50 jeniä. Mutta Pyhän Hengen kuiskaus kantautui sieluuni ja esti sen: 'Sinä saarnaat aina kirkossa, että uskovan ei tule huolehtia siitä, mitä hän söisi, josisi tai päällensä pukisi, vaan etsiä ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin hänelle annetaan kaikki muukin. Jos teet velkaa nyt ennen kiinanmatkaasi, et toimi opetuksesi mukaan.' Luovuin lainanottoaikeesta."

"Toisena vaihtoehtona ajattelin pyytää summaa Nagoyassa asuvalta pikkuveljeltäni. Hän oli kohtalaisen varakas ja hän olisi hyvinkin voinut lähettää pyynnöstäni 50 jeniä. Mutta rahasumma ei mitenkään ehtisi perille seuraavan aamun kello kahdeksaan mennessä, sillä oli jo ilta seitsemän. Luovuin tästäkin ajatuksesta."

“Olin hetken hiljaa ja aloin ymmärtää, miksi olin joutunut tähän tilanteeseen. Minulle tulevaisuus oli vielä salattu, mutta Jumala tiesi viimeiseen asti kaiken, mitä edessäni olisi. Voisihan olla, että mentyäni Kiinaan lankeaisin epäuskoon ja häpäisisin Jumalan nimen. Vaikka en sitä nyt käsittäisikään, minun olisi toteltava Jumalaa siinäkin tapauksessa, että Hän tahtoi nyt estää minua lähtemästä Kiinaan. Jos Jumala näkee parhaaksi kieltää matkani, minun olisi seurattava hänen tahtoaan, vaikka ihmiset puhuisivat minusta pahaa kuinka paljon tahansa. Jos taas siitä ei olisi kysymys, minun pitäisi lähteä rohkeasti matkaan pelkkä matkalippu ja yksi jeni mukaanani.”

“Päätin jättää asian Herran ratkaistavaksi ja sinä iltana rukoilin: 'Jumala, auta minua matkaan, jos se on Sinun tahtosi. Jos taas on vaara, että Kiinassa tekisin syntiä, jolla häpäisisin nimesi, ja siksi et halua lähettää minua, olen Sinulle kuuliainen. Vaikka minua nimitettäisiinkin 'lähtölahjavarkaaksi', jään Japaniin ja työtä tehden maksan lahjarahat vähitellen takaisin. Johdata minua! Jos et tahdo minun lähtevän Kiinaan, niin osoita se minulle selkeästi Sanastasi tänä iltana tai aseta lähdölleni este esimerkiksi siten, että sairastun ja minulle nousee kuume tai että Nagoyan vanha äitini joutuu huonoon kuntoon. Silloin uskon, että kiinantyö ei ole Sinun tahtosi ja luovun siitä. Muussa tapauksessa lähden'.”

“Nukkumaan mennessäni mietin, nousisiko minulle ehkä kuume vai tulisiko vatsani kipeäksi vai saisinko ehkä sähkösanoman, jossa minua kehoitettaisiin siirtämään lähtöäni äitini heikentyneen terveyden vuoksi.”

“Heräsin 25. päivänä elokuuta vuonna 1938, mutta mitään ei ollut tapahtunut. Lähdin siis matkaan. Matka kirkolta Boofun asemalle kestää kävellen noin seitsemän minuuttia. Minulla oli matkalaukut, lippu Pekingiin ja yksi jeni rahaa. Kulkiessani asemaa kohti ajoittain jalkani eivät tahtoneet totella, kun muistin, että minulla oli vain yksi jeni. Saavuin asemalle ja hämmästyin nähdessäni, kuinka moni oli tullut saattamaan minua. Siellä oli seurakuntalaisia, pyhäkoululaisten ja kirkon lastentarhan lasten vanhempia ja paljon muita.”

“Kaikilta heiltä olin myös aiemmin saanut lähtölahjan. Saattajien joukossa oli kuitenkin kymmenen naapurustoni ihmistä, jotka eivät olleet koskaan tulleet kirkkoon. He ojensivat minulle lahjarahakirjekuoren sanoen: 'Pastori, kuulimme, että matkustatte kauas. Pitäkää hyvää huolta terveydestänne! Ostakaa tällä vaikkapa evästä'.”

“Olin hyvin hämmästynyt, kun sain lahjan näiltä kaupunkilaisilta, joilla ei ollut mitään yhteyksiä kirkkoon. Olimme vain hyvänpäiväntuttuja. Minulla ei ollut ollut aavistustakaan, että tällä tavalla saisin, mitä tarvitsin. Kiitin syvästi ja nousin junaan. Istuin ensi kertaa elämässäni ensimmäisessä luokassa. Avasin kiitollisin mielin näiden kymmenen ihmisen yhteisen lahjakuoren ja löysin yhteensä peräti 30 jeniä. Se oli sama summa, jonka olin Boofun kirkossa saanut kuukaudessa palkkaa. Nyt minulla oli siis yhteensä 31 jeniä. 'Nyt selviän hyvin', ajattelin ja matka alkoi.”

“Kun toisella asemalla, avasin junan ikkunan, vaunuosastooni nousi Isobe-niminen mies, joka ei ollut kristitty. Mutta olin huolehtinut hänen kristitystä sisarestaan, joka oli sairastunut ja kuollut tuberkuloosiin. Isobe oli sen jälkeen osoittanut tästä kiitollisuuttaan antamalla minulle joka vuosi lahjan. Noustessaan junasta pois hän ojensi minulle lähtölahjan sanoen: 'Pastori käytä tämä, niin kuin hyväksi näet.' Junan lähdettyä avasin kirjekuoren kiitollisin mielin. Siinä oli suuri 15 jenin summa. Minulla oli nyt 46 jeniä ja suuresti iloiten saavuin Mojin kaupunkiin.”

“Laivan lähtöön oli noin tunti neljäkymmentä minuuttia. Kyuushuun saarelta oli tullut monia veljiä ja sisaria saattamaan minua. Juttelin heidän kanssaan. Hetken kuluttua saapui ystävänsä kanssa rouva Minagawa. Molemmat rouvat ojensivat minulle lähtölahjan sanoen: ‘Ostakaa tällä matkan aikana vaikka jotain syötävää.’ Kiitin ja avasin kirjekuoret hytissäni. Kummassakin oli kaksi jeniä.”

“Elokuun 25. päivänä junan lähtiessä Boofun asemalta klo 8:42 olin saanut kymmeneltä henkilöltä 30 jeniä, Ogorin asemalla Isobelta 15 jeniä ja ennen laivan lähtöä kahdelta rouvalta molemmilta kaksi jeniä. Kaiken kaikkiaan olin saanut 49 jeniä. Kun siihen lisätään jeni, joka minulla oli entuudestaan, minulla oli nyt 50 jeniä. Täsmälleen edellisenä iltana maksamani summa 49 jeniä oli palautettu minulle laivan lähtöön mennessä. Laiva lipui ulos satamasta ja kyöneleet valuivat valtoimenaan silmistäni.”

“Iloni ei niinkään johtunut niistä 50 jenistä vaan siitä, että olin saanut kokea 1. Mooseksenkirjan 22. luvun sanojen: ‘Herra näkee, Herra huolehtii’ toteutuvan omalla kohdallani. Jumala elää ja huolehtii meistä tänäänkin. En osannut kiinaa, minulla ei ollut maassa ystäviä. Mutta sain vakuutuksen siitä, että Jumala tulisi siunaamaan työni Kiinassa.”

Jumala käytti voimakkaasti pastori Itoota Kiinassa ja sodan jälkeen Japanissa ja laajalti muuallakin maailmassa.

Entä Sinä

Oletko Sinä valmis jättämään itsesi ja tulevaisuutesi Jeesuksen käsiin? Hän on se Herra, joka on noussut haudasta ja kykenee vastaamaan tulevaisuudestasi aina iankaikkista elämää myöten. Jos olet, tee toki johtopäätökset siitä mitä Hän lupaa. Hän antaa syntisi anteeksi, huolehtii huomispäivästäsi. Huolehdi Sinä siitä, että tärkein asia elämässäsi on Jumalan valtakunta ja Hänen vanhurskautensa - Jumalan Sinua varten Golgatalla valmistama.